Kmetijſke in rokodélſke novize.

Na ſvetlobo dane od z. k. kmetijſke drushbe.

№ 40. *V frédo 2. Kosoperſka.* **1844.**

☞ Te novize pridejo vſako frédo na dvéh zhetertnih liſtih v Ljubljani na ſvetlo. Plazhujejo ſe v piſarnizi z. k. kmetijſke drushbe v hiſhi 195 v Salendrovih ulizah bliso Brega; sa Ljubljano in sa tiſte, ki jih ne dobivajo po póſhti, sa zélo leto s 2 fl., — sa pol leta s 1 fl.; prejemljejo ſe pa pri natiſkovavzu na Bregu Nr. 190. Po poſhti veljajo sa zelo leto 2 fl. 30 kr., — sa pol léta 1 fl. 15 kr. Po vſih z. k. poſhtah ſe snajo dobiti.

NJIH VISOKOSTI, PRESVITLIMU
GOSPODU JOANU,
c. k. nadvojvodu,
ZAČETNIKU NOTRAJNO-AVSTRIJANSKIGA OBERTNISKIGA DRUŽTVA
proti koncu

Ljubljanske obertniske razstave 1844.

Veséli Slovenja, veséli se Krajna!
Obnébje se jásni nad Tvojo glavó;
Iz ólike mira Tí vénec poganja,
Ki vénčal bo Tebi dolíno, goró.

Zvelíčavna zvézda v brezkončni svitlosti
Na nebesu čistim nad nami budí,
V kteri se jasno v svoj' visokosti
Nadvojvoda Janez zapísan bliší.

Kô ískrice 'z plama puhté brez števíla
Ko svete germade o Kresi goré;
Takó milih žarov nebrojena sila
Te zvezde dobrotne v Slovenijo gré.

Imé Tvoje, vítez v čerkah je zlatih
Na dvôrih visokih, v koči priprost',
Na 'zdelkih vsédnih, na kamnih bogatih
Leskéče se rajsko Njegova svitlost.

Dobrave pusté si naprávil rodovitne,
Poljana Ti cvétik ponuja v spomin,
Ki tvóriti dela umé glasovitne,
Je Tebi hvaležin Slovenije sin.

Naúkam stezico odperaš narávno,
Obertnosti sam si nar bolj učenik,
Daš našim jeziku uzvišenost slavno,
V sercih postavljaš si véčni spomnik.

Sercá niso hládniga naši sinovi,
Ogréva studenec jih Tvojih dobrot,
Goréče ljubezni Ti žari njihovi
Kipijo iz ganjenih njedrij naprot.

O Vojvoda blážen visoc'ga plemena!
Ki tol'ko narodov prepéva Ti čast,
Ki poznim unukam spomin Tvojga iména,
Deležnim dobrot Tvojih, delal bo slast!

Ob Savi in Soči Ti pesmi donéle,
Snežnik' bodo sivi njih slišali glas,
Ob Muri in Dravi Slovenke Ti péle,
Razlegal bo v slavi se Krajnski Parnas.

Bo zemlja umétna v naúkih slovela,
Se kmet, rokodélec v sreč' veselíl,
Glej! sledni poreče, osrečnik mi dêla
Visoki Nadvojvoda Janez je bil.

Veséli Slovenja, veséli se Krajna!
Obnébje se jásni nad Tvojo glavó;
Iz ólike mira Ti vénec poganja,
Ki venčal bo Tebi dolino, goró!

S.

Od kravje vprége.

(Dober fvèt sa male kmetije.)

Mali kmet potrebuje nar manj dveh krav; sraven teh mora tudi fhe par kljus, ali par junzhikov sa potrébno obdelovanje fvoje kmetije imeti, od kterih nima drusiga dobizhka, ko de fi s njimi kmetijo klaverno in teshavno obdelúje. Zhe pa nektéri kmet lepfhi shivino ima, fe vé, de jo le savolj tega bolj dershi, de bi ga ljudje ne saframovali; molsno govédje pa s nar flabfhi pizho medlí in morí, kér vé, de flaboft in kumernijo faj po simi nobeden ne vidi, po letu pa fvojo nemarnoft per shivini s mnogoterimi sgovori pokriva; sdaj obdolshí pafho, sdaj veliko vrozhino, ali hude muhe i. t. d. Ko bi mali semljak namefto para merhavih kljus in medlih junzov fi fhtiri krave napravil, in jih vprege privadil, bi s fheftimi kravami fvojo kmetijo lahko in urno obdeloval, in sraven tega pa vfaki dan mleka namolsel in mafla napravil dovelj, in zlo na leto fhéft telét priredil.

Krave vprezhi, in s njimi polje obdelovati, pernefe kmetu velik dobizhek.

Snano je, de fe s tifto klajo, ki jo le en konj potrebúje, dve kravi preredite; in krave rediti, od ktérih fe mléko perdobi in teléta, fploh vezh vershe, kakor pa vóle ali konje. Konjfko mefó, je drago mefo, vender ga nihzhe ne jé. Mladiga konja kupiti, mora kmét sa-nj veliko denarjev fhteti, sa ftaro merho pa mu nobeden dobre beféde ne da, fhe konjaderzu mora kaj plazhati, de mu jo od hifhe fpravi; pitati in sa domazhijo pobiti, jo tudi ni, kakor govédo. Konjem fe po navadi vfa bolji pizha poklada, in fhe zlo veliko shita fe jim sa sobanje isdaja. Konjfka opráva je pazh draga, potrebuje veliko ufnja, mefinga, in drusih drasih rezhí; kovazh veliko rajtingo naredí, in taki potrofhki nifo sa majhniga kmeta. S eno befedo: konji vtegnejo le pofhtarjem, in kerzhmarjem po velikih zeftah dobizhek prinefti, nikdar pa malim kmetam.

Namen prizhijozhiga fpifka je dokasati, kakó velikih potrofhkov fe snebiti, in koriftnifhi vosno ali delovno shivino, kakor fo voli in konji, pri kmetovanju fi napraviti. V nekih krajih na Bavarfkim she sdavno krave vpregajo, in vfe poljfko delo s njimi opravljajo. Pred 40. letmi fhe nifo tam krav vpregovali, pa franzoska vojfka je takrat po deshéli vfe konje v foldafhko voshnjo vsela, vole pa vezhidel pojédla, de fkoraj ni bilo mogozhe polja obdelovati. Kaj fo ljudje v fili ftorili? Sazheli fo krave na plug vpregati in s njimi polje obdelovati, in to je kmetam velik dobizhek donéflo.

To fe dalje tako le rasloshí:

1. Kjer je perhka in lahka semlja, orje par dobrih krav, ravno takó, kakor par volóv.

2. So krave bolj urne in bolj gibizhne, kakor vóli.

3. Delavne krave imajo ravno toliko mléka, *) kakor de bi v hlevu ftale, zhe fe njim le ob zhafu vezhiga dela bolji klaje poloshí.

4. Zhe ne bo kmet vezh ne vólam ne konjem kladel, bo lahko namefto 3 ali 4 krav, sanaprej 10 do 12 redil, ktére fe v delu verftiti samorejo.

5. Delovnih krav mléko je bolj maftno, kakor nedelovnih — zhe je tedaj mléka na mero manj, je pa bolji.

6. Rasun vprege nima kmet od konj in volóv drusiga dobizhká. Per kravah pa ima vprégo, vfaki dan fhe mléko, in od vezhiga fhtevila krav, tudi veliko telét.

7. Vosne krave gredo rade po plemenu, in fe hitreje vbrejijo, kakor druge, ki ne vosijo.

8. Shivini je k sdravju, de fe po sraku rashodi, smerno delo jo obvarje pred marfiktero bolesnijo, kteri fo fizer krave podvershene, ki na pafho hodijo ali pa v hlevi jalove ftoje!

9. Od gotoviga dobizhka shivo prizhujejo tifti, ki s kravami orjéjo in vosijo, ter nozhijo tega opuftiti in fe le zhudijo, de takó dolgo te dobrote sposnali nifo.

10. Mali semljaki bi fi prav lahko s kravami polje obdelovali, ki fo dosdaj orázhe najemati, in jih drago plazhovati mogli. Zhe bodo s fvojimi kravami orali, jim delo ne bo drago hodilo.

11. Veliko prasniga fvetá bi fe obdelalo, kteriga marfiktéri savolj drasiga najémanja orazhov kakor pufhavo pufti.

Na tó bi vtegnil kdo rezhi: „Per naf ni fhega s kravami vositi, in zhe bi fe ravno tó s velikim dobizhkam ftoriti dalo, vender le nozhe nobeden tega sazheti; ljudje bi fe mu fmejali, ja fhe zlo pofli bi savolj framote ne hotli s kravami vositi; krave bi fi poprej rogé polomile, kakor de bi fe dale k voshnji pervaditi“ in takih prasnih sgovorov fhe vezh, bi snal kdo nafhtéti. Na te odgovorimo: Ne mladi konj, ne vól, nozhita per pervi vpregi vositi, dofti truda je s njima, preden fe voshnje privadita; ravno takó je per kravah. Ne miflite tedaj, de bi fi rogé polomile; kadar fe krave jarma pervadijo, prav lepo in pohlevno vosijo. Krave fe dajo k voshnji privaditi, pa ne na enkrat, tudi drevo ne pade na en mahlej, s poterpljenjem fe pa vfe ftorí. Med pofli fe tudi taki tepez dobí, ktéri fe raji s kako medlo merho

*) Nam fe posdeva, de ta fpifek en malo prevezh obéta; sakaj ponatorne poftave fe ne dajo, kakor bi zhlovek hotel, filiti. Ravno takó, kakor shivina pri pitanju pozhitka potrebuje, takó tudi krava ne bo veliko molsla, zhe bi jo vfaki dan k terdimu delu, kakor konje vpregal. Manj mleka bomo gotovo od vpreshene krave dobivali, kakor od take, ki jarma ne posná. Hudo delo v jarmu ji vsame mefó, maft in mléko. Nikoli nam ne bodo tedaj krave nameftvale konj in vólov v vpregi bres pogube mleka. Majhne dela jim pa ne bodo fhkodvale, kar fmo tudi mi v 25. liftu téh Noviz rasloshili, kjer fmo v ti rezhi kmetam to le priporozhili: „Vfe pofkufite, in kar je nar boljfhiga obdershite, famo to pasite, de zhes mero ne mahnete.“ Vrednifhtvo.

okoli vlazhi', kakor de bi lepe gibizhne krave gonil, pa le puſtite taziga ſamoglavza, ſzhaſama ſe bo she ſpametoval. Norzi naj ſe poſmehujejo kolikor hozhejo; kdor pa pravo shelí in hozhe, najde tudi dobre pomagavze. Kdor ſe na sadnje ſmeja, ſe ſvojimu pridu ſmeja. Leſkoviz.

Obogatenje brez copernije.

Krezínus, kmetič blizo Rima, je po svojih njivicah več nažel, ko njegovi sosedje po razprostenih njivah.

Ti niso razumili, kako mož, ki ima manj njiv, kakor oni, vender toliko, ali pa še več nažanje, kot oni. Slepi sosedje ki vzroka navadne pergodbe niso zapogadli, so, kar se na svetu večkrat sliši, terdili, kakor sploh sleparji, de je Krazínus copernik, in žito iz njih njiv na svoje precopra. Kmalo se cela vas pusti oslepiti, ter gredo Kruzinusa v Rim tožit, de po pregrešnim delu sad sosedov na svoje njive prenaša in se z njim mastí. Sodnik to slišati, berž Kruzinusa v Rim pokliče, de bi njegove sosede od te norčije berž, ko se da, pripričal. Kruzinus se urno in vesel na pot pada z svojo močno hčerjo, z berzimi volmi, z kmetijskim orodjem, ki je bilo prav prijetno in rabno. Te reči je sodniku, ki mu je tožbo sosedov naprej bral, pokazal in rekel: „Glejte copernij, z kterimi si obilnost žita in bogastvo pripravljam. Če bi vam tudi ſvojo pridnoſt, nevtrudljivost in pomočke, kterih me skušnja in pamet uči, skazati zamogel; bi lahko verjeli, de moje njive Bog blagoslávja, ne pa copernija ognusí.

Sodnik proti tožnikam obernjen, jim reče: „Ali bi vam dišale salame (Laške mesene klobase) in Krézinusov sir? Ali vas mikajo njegovi pavli (1 paol, rimski srebernik velja 12 krajcerjev) in njegovi cekini (laški zlati); njegova pridnost in varčnost vam pa smerdí? Idite domú in posnemajte Kruzinusa rajši, ko de bi ga skrivno sodili in tožili, učite se od njega pridno in koristno polje obdelovati; boste vidili, de vam bo veči dobiček doneslo, kakor do zdaj!“ —

Robida.

Nekaj od Slovencov.

(Na dalje.)

8. Ako se pravi ljudje s-idejo, si perpovedujejo od tistih prestarih časov, ko so še slovenske Sibile živele. Poprej kakor od Sibil kaj pregovorim, moram nekej opomniti. Slovenec ni Gerk, tudi ni Italijan. Tudi stari Slovenci niso bili Gerki ne Rimljani, temuč pred vesolnim svetam slavni Slaveni. Slovenski jezik ni vse jedno s gerškim in latinskim, pa tudi slovenske navade — slovenske Sibile se morajo dobro razločiti od latinskih in gerških navad in Sibil. Ako bi se to vse križóma vkupej zmešalo, bi se naredila taka zmešnjava, da bi jo sama Sibila ne znala več sravnati. Ne nategujmovsiga, kar je slavenskiga, po ptujim, latinskim ali gerškim kopitu! Kdor lepó razloži, dòbro uči!

Latinski in gerški pisatelji so še od svojih Sibil samo malo védeli, še manj pa od naših slovenskih. Slovenci samo od slovenskih perpovedujejo, da kratko povém, sledeča.

Sibile prerokile so dalječ okoli med Slovenci znane. (Na Koroškim jih imenujejo tudi Sivile, na Krajnskim Šimbile, to ime je pa le skaženo.) V Zilski dolini jih tudi imenujejo: bele žene, častitljive žene; v Rožji: žalikžene; v Žabnicah: božje dekle; Nemci v Labudski dolini (Laventthal): haidnische Weiberl; drugi ponemčani Korošci: Wile weiss. V Krajnskim jim pravijo tudi: rojenice; — — kako pa še? — Serblji in Horvati jih zovejo Vile, Čehosloveni: bíle žene.

Sibile prerokile, bele žene, častitljive žene, žalikžene, božje dekle, rojenice so bile slovenske predkristijanske prerokinje in duhovnice (Priesterinen). Pripoveduje se, da so bile nježne, in mlade: dolge lasé so imele v kite spletene, nosile so bele kratke krila. Prebivale so rade v skalnatih berlogih, blizo vod, rek, potokov ali vrelcov, pa same brez možtva. So bile visokoučene in ljubeznivíga, dobriga serca. Vse so védile — so poznale na solncu, luni in na zvezdah, káko bode vremé, ali bode dòbra ali slaba letina — bile so čez vsakiga pratikarja (kalendrarja), so učile ljudi polje obdelovati, rudo kopati, železo variti; na hribih in humih stoječ so glasno vpile, kadaj je dobro orati in sejati, in na które dni se imajo tadašnji prazniki obhajati. Tudi so rade prišle v vasi, ljudi objiskovat, in jim dobrot skazovat: kadaj je bela čena zjutraj že vso živino v hlevi lepo oskerbela, prej ko je gospodinja vstala. Kadar se je otrok rodil na svet, so zraven bile, zato so jim tudi rekli rojenice. Same od sebe (unaufgefordert) so šle na njive delat, posébno rade so proso plele. Vsaki gospodar se je veselil, zagledavši belo ženo na svoji njivi, kér je tadaj vse lepo rastlo, kakor hmel. Srečna hiša, kamor je bela žena prišla. Kér so bile tako učene, so mnogo vedile, kar zvunaj njih nihče ni razumel; še prihodne reči so napovedovale; so prerokovale, kér so bile prerokile. Kar so one rekle je bila gola, terda resnica. Moder kos vsaki, ki je belo ženo rad in na tanjko vbogal; vse je po sreči šlo, vse se prav zravnalo, ako ravno se je včasi zdelo, da gre na robe. — —

Takó je bilo v starih časih; pri Slovencih so bile v veliki časti in so močno slovele; ako ravno je že več ko tavžent let, kar so ginile, si naš narod še današnji dan mnogo od njih visoke učenosti, od njih dobriga serca in od njihove velike slave ve pripovedovati. — Dovolj za sadaj, morebiti drugokrat več, od teh starih časov.

Nekaj od vosnikov.

Kdor pogoſtoma po zeſtah hodi, je gotovo she na prav sarobljene, ſamoglavne in prevsetne vosnike nalétel, któri ſe na ſhiroki zeſti, naj bo s prasnim vosam ali polnim, eden drusimu ogniti nozhejo; kar ſe je tudi meni uno nedeljo, ko ſim ſe v Krajn peljal, nakljuzhilo. Ne daljezh od Ljubljane po Zelovſki zeſti ſe peljaje, ſim naletel dva preſherna vosnika, ktera ſta ſe na ſhiroki zeſti oforno bizhala in pretepala: ravno savolj tega, kér ſe niſta hotla eden drusimu ogniti. Ta nerodna in ſhtoraſta navada, pred któro ſi ni neprevideni popotnik nikoli ſveſt, me je nagnala v naſhih Novizah od te gerde ſtraſti in nerodnoſti kaj vezh povedati, in naſhe vosnike k lepſhi vljudnoſti in k rasumniſhimu ſrezhávanju eden drusiga, v enakih okoljſhinah, nagovarjati.

Kér ſe pa od take nakljuzhbe in takih preſher-

nih fheg mnogoverftnih vosnikov nizh gorfhiga lahko povedati ne da, kar nam je zhaftitljivi gofpod A. Slomfhek v fvojih bukvah, ki fe jim pravi: „Blashe in Neshiza v nedeljfki fholi,“ fpifal; ravno sató bom tudi jeft pri ti priliki is njih, fvojim dragim Slovenzam nafledno, prav fmefhno prigodbo povédal, ki fe takó le glafí:

Prifmejali fo fe gofpod kaplan v fholo, rekozh: „Kaj fméfhniga fim vzheraj na veliki zefti frezhal. Dva fe nafproti pripeljata, kakor bi fe ne vidila, ter fe nobeden ne ogne.

Kader she prav terdo sadeneta, naglo is vosov fkozhita, ter fe fkregata. Jurko: Sakaj fe nifi ognil? Janko: Sakaj pa ti ne? Jurko: Mi ni bilo potreba. Janko: Meni tudi ne. Jurko: Ali fi bil flep? Janko: Miflim, de fi le ti bil. Jurko: Ti bom sdaj pokasal (feshe po fekiro, in mu shuga kóla fofékati, rekozh): Bofh v ftran vosil? Janko: Per moji duni, de ne. Jurko fpet fekiro nasaj vtakne rekozh: Bom pa jeft. Zaufi! Biftahor! — Takó je bila pravda konzhana.“

Vfi fe Jurku fmejajo, ki fe je Janku toliko grosil, po tem fi pa tako lepo jenjal. „Katéri je bil bolj moder?“ — barajo gofpod kaplan. „Jurko, ki je odjenjal,“ vfi odgovorijo. Tudi vi fe radi ognite; in zhe ne morete, rajfhi odjenjajte, naj bo na zefti ali domá. — „Kdo pa fe mora na zefti ogniti?“ vprafha Jarzhev Peter.

1. Po zefarfki poftavi mora na zefti vfaktéri, frezhaje fe, na pravo vositi. Zefarfka pofhta fe po navadi ne ogne; sa to poftiljon od daljezh v roshizh satróbi.

2. Navdol je potreba savérati, in tam pa s zoklo, kjer je na dolgo. Na takih krajih kashejo table saverto kolo. Saver je potreba preftavljati, de fe fhinja na kolefi ne vshgè in ne sgloda.

3. Na Horvafhkim kashe koló na kôli harmizo ali muto, de fe plazha. Na tabli je pifano, koliko od glave. Dobro kdor posna, in fe ne da goljfati. Teshki vosovi, ki fhiroke fhinje imajo, in jim parisarji pravijo, le pol zeftnine plazhajo.

4. Po ftranfkih zeftah fhe léfe najdemo, de fo ravno ploti in meje povegrane. Dólshnóft je léfe sapérati in ljudi fhkode varvati. Pregovor pravi: Kdor navdol ne savera, léf ne sapéra, pa mut ne plazhuje, ne pride daljezh pofveti.

5. Shivina, ki ima kofmate ufhefa, fe mora svefto varvati, de fe nefrezha ne prigodí, nar vezh pa konji. Prenagla voshnja je pofebno nevarna in prepovedana. Laftnik, ki hlapzu prenaglo vositi vkashe, plazha po zefarfki poftavi od 50 do 100 gl. ftrafinge, kader fe kaka nefrezha sgodí. Hlapez, ki fam po fvoji glavi naglo vosi, je po 14 dni sapert. Kdo koga povosi, bo od 3 dni do 3 mefzov v jezhi tizhal. Kdor konje bres varha puftí, de uidejo, ako fi ravno fhkode ne ftorijo, jih dobí pervikrat po 10 paliz na ftoli; drugikrat, ali pa zhe fe je fhkoda ftorila, fe bo po 30 dni v jezhi poftil, in bo fhe sraven tega tepen. Po simi morajo konji v fankah kregule imeti.

Mladi kmetje radi konje redijo in na zefto hitijo; pa veliko jih fvojo domazhijo savosi. Vam bom povédal, zhefar fe je vosnikam nar vezh varvati.

1. Potreba je sa shivino fkerbeti, de fe ne pofhkodje. Kdor shivino preobloshí, preshene ali posabi, kmalo onemore. Tudi shivina mora fvojo pravizo imeti. Konj pravi: V breg (klanez) ne tiraj me — navdol ne jesdi me — po ravnim goni me — v hlevi ne posabi me.

2. Varvati fe jigre. Po ofhterijah fleparji fedijo in na vosnike preshijo; kdor jim v fhako pride, ga flezhejo. Vosnik, ki jigro ljubi, konje hlapzu prepufti, zele nozhi per kvartah prefedí, po dnevu pa na vòsi dremlje, bo fkoraj svernil. Nima dnarjev vezh, mu jih kerzhmar pofodi, in kader bres dnarjev nasaj memo pride, mu konje odpreshe. Posnam jih, ki fo fe s parisarjem pa s 4 konji na zefto podali, damú pa pefhez s golim bizham pervlekli. Kader jigra nar bolj kashe, tiftikrat fe nar raji slashe.

3. Varvati fe godzov in pa shenfkiga fpola. Po litifhih fe najde najemniz, ki ptuje moshake na limanze vjemajo. Kdor fe s njimi pezhá, sapravi dnarje, sdravje in pofhtenje. Po ofhterijah rajati, namefti konje napájati, je vezhi sguba, kakor fred zefte sverniti. Dobre volje, mofhnje kolje, pa tudi kola polomi.

4. Potreba je vosniku snati dobro rajtati, de ga kletaríze ne podrajtajo. Tega naj vaf gofpod uzhitelj dalej uzhijo.

Osnanilo.

Ogled obertnifke rasftave v Ljubljani je bil fhe le 22. pretezheniga mefza Kimovza dokonzhan, ako ravno je vodftvo obertnifke drushbe pri sazhetku té rasftave fklenilo, de ima rasftava fkosi 14 dni, torej le do 18. Kimovza terpeti. Kér fo fe pa ogledovavzi, pofebno pofledne dni, filno drenjali in profili, de bi ogledovanje fhe neke dni podaljfhano bilo, je vodftvo rasftave rado k temu pervolilo. — Od 22. Kimovza fo pa jeli rokodelzi svoje rezhí, ki nifo v rasftavi prodane bile, nasaj jemati. Kdor pa dosdaj fhe tega ftoril ni, je profhen, svoje v rasftavo poflane isdelke, pred ko je mogozhe, prevseti. Vfaki dan od 10. do 12. ure sjutraj, fe te rezhí nasaj prejemajo, proti tém, de vfaki rokodelez tifti fpifek, ki mu ga je obertnifko vodftvo pri prijetvi njegovih isdelkov podpifalo, komifionarjem fkashe.

Snajdba vganjke v poprejfhnimu liftu je: vufh.

Popravki.

V 38. listu so se pri natisu pesmi: Gròf Habsburgski neke besede pokazile, ktere je potreba, de jih popravimo: v pervi verstici drusiga reda beri: napolni namest napuni — v posledni verstici četertiga reda beri: Izusti namest Iz usti — v deveti verstici sedmiga reda: potegnit namest potegnit' — v tretji verstici desetiga reda: obhajat namest obhajat'. —

V 39 listu v drugi verstici četertiga reda pesme: Bodite kakor čbele, prosimo, de bi namest: raja se bralo roja.

Shitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	28. Kimovza.		21. Kimovza.	
	fl.	kr.	fl.	kr.
1 mernik Pfhenize domazhe	1	20	1	22
1 „ „ banafhke	1	21	—	—
1 „ Turfhize . . .	1	—	1	—
1 „ Sorfhize . . .	—	—	—	—
1 „ Rèshi	—	52	1	—
1 „ Jezhmena . . .	—	—	—	54
1 „ Profa	—	52	1	—
1 „ Ajde	—	—	—	—
1 „ Ovfa	—	32	—	33

V Ljubljani. Natifnil in saloshil Joshef Blasnik.